

ΜΗΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Ήτο καιρός ενεργείας πλέον. Ο Βάν Έλσιγγ έσήκωσε το κλεφτοφάναρο που έφερε μαζί του και δέσμη φωτός έπεσε επάνω στην Λουκία, ή όποια έφραζε σ' η κ'ε καλά. Και είδαμε πλέον με φρίκην ότι τά χείλη της ήσαν αίματωμ' έν α. Μία σταγονάιμανο; ελχισταζει στο λευκό, νεκρί ο τ'εσφόμερα και τό ελχε ρυτίνει.

Ήταν τό αίμα τό όποιον ελχε ροφήσει ένφ' έβείδιν από τόν λαμόν του παιδιού, τό όποιον έφερε στην άγκυλιά της.

Ο Βάν Έλσιγγ, ό άτάραχος αυτός άνθρωπος, ό σιδηρός θελήσει, έφάνετο παραγμένος τώρα. Ο Άρθούρος

θούρος μόλι; έστέκετο στά πόδια του κι' άν δέν τόν συγκαταούσαθά έστεφε.

Η Λουκία μ'ς ελχε άντιληφθή πλέον, μ'ς; ελχε δη νά στεκόμ'εθα και οι τέσσαρες έμπρός της; και άφησε έναν όξυ γυλλισμό θηρίου, τό όποιον παράσσον έντός της φωλεά; του. Έσήκωσε τά μάτια της επάνω και άφρξίσαμ. Δέν ήσαν πιά γεμάτα από την γλύκαν της παφενικής άθωότητος. Μέσα σ' αυτά έλαμπε πύρ κολλόσαμ.

Τώρα πλέον έπίστευα τυφλώς σ' όσα μου ελχε ειπει ό κληρητής. Έγώ ό ύίος; ό' άπεκεφάλιζι ευχαρίστως τό τέρας αυτό.

Η μορφή της ελχε πάρει μίαν έκφρασιν σκληρότητος κι' όργης. Μ'ς; έκύτταζε με λύσαν θηρίου χωρίς νά κινείται από την θέσιν της. Έξ' όφρα δε επέταζε κάτω τό δυστυχισμένο μικρό που κρατούσε στην άγκυλιά της. Τό μικρό έπεσε επάνω σ' έ χορτα και δέν έχύπωσε πολύ. Ήταν βυθισμένο σ' έ λήθαργο. Άφησε έν τούτοις ένα κλαυθτήριοσάμ παροπόνου.

Ταυτοχρόνως; άκουσα πλάι μου τόν Άρθούρο νά γογγύζη άγωνιωδώς. Η Λουκία άκουσε τόν γογγισμό του και έστρεψε τό βλέμμα της προς αυτόν. Του άπλωσε τά χέρια της και έκαμαν ένα βήμα προς τά έμπρός. Ο Άρθούρος; όπισθοχώρησε με φρίκην και βδελυγμάν.

Η Λουκία έμειδιάσε σατανικώς, έπροχώρησε ένα βήμα ακόμη κι' άπλώνοντάς του πάντοτε τά χέρια, σαν νά ήθελε να τόν άγκυλιάσει, του έφώναζε :

— Άρθούρε, έλα μαζί μου ! Άφ'σέ τους; αιδούς; Άρθούρε, κι' έλα σ' έ μένα. Η άγκυλιά μου σ' έ διψάει, γίνε δικός; μου. Υπάρχει χώρος και γιά σένα στο τάφο μου, έλα να γερής; μαζί μου, Άρθούρε! Ά γαλημένε μου Άρθούρε, έλα...

Υπήρχε κάτι τό διαβολικώς; γοητευτικόν και ό Άρθούρος έγοητεύθη. Έπροχώρησε έτοιμος; να πέση στην άγκυλιά της; και θα τό έκαμαν άν δέν έσπευδε νά τυπωθείτη μετ'ξύ αυτού και της Λουκίας; ό Βάν Έλσιγγ κρατώντας τόν χρυσό τό σταυρό στα χέρια.

Στή θέα του σταυρού ή Λουκία παράχθηκε. Φλόγες λύσης άστραψιν στα μάτια της. Άκούσαμε τά δόντια της νά τρίβουν άπαίσια. Ταυτοχρόνως την είδαμε νά τρέχη προς τό κενοτάφιο σαν νάθελε νά προφυλαχθή μέσα σ' αυτό, μόλις όμως έφθασε μπρός στην μικρή πορτίτσα του κενοταφίου στάθηκε άπότομα σαν νά την κράτησε κάποια άόρατη δύναμις. Ήταν άσφαλώς; ό άγιος άρτος; με τόν όποιο ό Βάν Έλσιγγ ελχε φράξει τις σχομάδες; της πόρτας.

Τό έμπόδιο αυτό έκαμε την Λουκίαν νά στραφή και πάλιν προς τό μέρος; μ'ς. Όταν την άντίκρουσα την φοράν αυτήν έφρξήθηκα σοβαρώς. Στή μορφή της ήταν ζωγραφισμένη ή πεύδ; μοχθηρή, ή

πεύδ; θηριώδης, ή πεύδ; σατανική κακία. Ποτέ στή ζωή μου δέν θα ξαναδώ παρόμοιο πράγμα. Τό ροδαλό της χρώμα, τό όποιο διατηρούσε και ως βρυκήλαξ; ελχε γίνε άχροσπράσινο από την μανία της. Τά δόντια της έτριζαν, τά μάτια της σπινθηρίζαν. Μισό λεπτό επέκρασεν έτσι, μισό λεπτό φρίκης και τρέμου, Ο Βάν Έλσιγγ ό όποιος ελχεν έπαναποκτήσει τώρα όλη του την ψυχραιμία ειπε προς τόν Άρθούρον :

— Π'ές; μου, φίλε μου, έπεισθής; τώρα ; Μου έπιτρέπεις; νά ένεργήσω όπως; έγώ γνωρίζω ;

Ο Άρθούρος σωρίσστηκε κάτω εξητλημένος; έκρυψε τό πρόσωπό του σ'ά χέρια του και άπήντησε, με φωνή άλλαγμαμένη από την ταραχήν :

— Ναι, κάμτε ότι θέλετε. Σ'ας πιστεύω ! Είπε πολύ φρικτόν, ειπε άπίστευτον, άπίστευτον...

Ο Κούινου Μόρρις; κι' έγώ έπροσπαθήσαμ νά σηκώσαμ τόν δυστυχή νέον επάνω και νά τόν ύποβαστάξωμ, έφ' ό Βάν Έλσιγγ έκλεισε τό κλεπτοφάναρό του κι' έπροχώρησε προς τό κενοτάφιο. Η Λουκία τόν παρακολουούσε με τό άγιο και μοχθηρό βλέμμα της. Ο Βάν Έλσιγγ άφήρησε από την πόρτα του κενοταφίου τόν άγιον άρτον και ξαναγύρισε κοντά μ'ς. Είδαμε τότε κάτι περιττόν και μ'ς; κατέπληξε, που μ'ς; άφησε έντρομούς; βωβούς. Η Λουκία εισήλθε στο κενοτάφιο χωρίς ν' άνοιξη την μικρή του πόρτα. Εισεχώρησε μέσα σ' αυτό διά τών σχιμαδών; μεταβλήθεισες εις; σκιάν, εις; άέρα, εις; καπνόν, εις; κάτι τό άβιον, έφ' πρό όλίγου ελχε ύπόστασι όμοια με την δική μ'ς; ελχε σ'όμα ύλικόν.

Όσοιδήποτε ή άναχωρήσ; της; μ'ς; άνεκούρσαμ. Άναπνεύσαμ έλεύθερα σαν κάποιο βάρος; νά έσηκώνετο από τό στήθος; μ'ς.

Ο Βάν Έλσιγγ ξαναπληούσαε στο κενοτάφιο κι' έφραζε πάλιν τις σχιμαδές; της; πορτας; αυτού και την τρύπαν της; κλειδαριάς; με τόν άγιον άρτον. Κατόπιν έσήκωσε τό δυστυχισμένο μικρό, που ελχε πετάξει ή Λουκία, από κάτω και κρατώντας το στην άγκυλιά του ειπε :

— Π'άμε τώρα, φίλοι μου. Δέν έχουμε νά κάμουμε τίποτε άλλο ως αύριο τό μεσημέρι. Αυτή την ώρα θ'ά φέρουν μία κηδεία και θάρθωμ'ε κ' έμεις; έδώ μαζί. Στις; δύο, όταν εκείνοι που θ'α παρακολουθήσουν την κηδεία, θ'α φύγουν και οι νεκροθάφτες; θ'α κλείσιν την πόρτα, έμεις; θ'α μέινομ'ε. Τότε θ'α γίνη ό,τι πρέπει νά γίνη, άλλ' αυτό που θ'α γίνη δέν θ'α είναι σαν τό άποφινό. Όσο γιά τό μικρό δέν είναι και σ'ε πολύ άσχημη κατάσταση κι' ως αύριο τό βράδι θ'α είναι καλά. Θα τό άφήσουμε σ' ένα μέρος, όπως έκάναμ και την άλλη φορά, όπου θ'α τό βρη ή Άστεινομ'ια και θ'α τό παραδώσ; στους; γονείς; του.

Πλησιάζοντας; κατόπιν τόν Άρθούρο, ειπε :

— Άγαπήτέ μου Άρθούρε, δοκιμάζσαμ τώρα πικρά, άργότερα όμως; όταν θ'α τό συλλογίζεσαι, θ'α δη; πόσο είναι άναγκαίο αυτό που θ'α γίνη. Έως; ότου έλθη αυτή ή ώρα, ή όποια θ'α έλθη πολύ γλήγορα, δέν θ'α ζητήσω από σένα νά με συγκαρής;.

Ο Άρθούρος; και ό Κούινου ήλθαν μαζί στην κληνική μου. Στο δρόμο προσπαθούσαμ ν' άνακουφίσωμ'ε ό ένας τόν άλλο.

Είχαμ άφήσει προηγουμένως; τό παιδικό που ελχε κλέψει ή Λουκία σ' ένα άσφαλέ; μέρος, ώστε νά τό βρη ή Άστεινομ'ια και μόλις πέσαμε σ'ά κρεββάτια μ'ς; μ'ς; πήρε ό ύπνος. Οι συγκινήσεις; και οι κόποι μ'ς; ελχαν εξαντλήσει υπερβολικά.

26 Σεπτεμβρίου, βράδυ.—Άίγο πριν από τό μεσημέρι, οι τρεις; μ'ς; ό Άρθούρος, ό Κούινου Μόρρις; κι' έφ' έπήγαμ'ε προς συνάντηση του καθηγητού. Είταν άξιοσημείωτον ότι, χωρίς νά έχουμε συμφωνήσει τίποτε, φορούσαμ κ' οι τρεις; μαύρα ρούχα. Κι' ό μ'ν Άρθούρος; τά φορούσε επειδή ελχε βαρύ πένθος; άλλα έμεις; τά φορούσαμ έξ; ένστίκτου.

Φθάσαμε στο νεκροταφείο κατά τη μιάμιση κ' έπερπατούσαμ έδώ κι' εκεί γιά νά μη γίνουμε άντιληπτοί, ως; ότου ή παρακολουθήσαντες; την κηδεία έφρυναν κ' οι νεκροθάφτες; έκλεισαν τις πόρτες με την πεποιθήσει ότι δέν έμεινε κανείς; στο νεκροταφείο. Ο Βάν Έλσιγγ έφερε μαζί του ένα μικρό σάκκο ό όποιος φαινόταν άρκετά βαρύς.

Όταν έμείναμ μόνοι κι' άκούσαμε και τά τελευταία βήματα νά χάνονται στο δρόμο, όλοι σιωπηλοί και σαν νά ύπακούσαμ σ'ε μιά άφρονη προσαγή άκολουθήσαμ τόν καθηγητή στο κενοτάφιο της; οικογενείας; Οδένστεργα.

Σκεκίδωσε την πόρτα και μ'ήκαμ, κλείνοντάς την πίσω μ'ς. Έπειτα ό καθηγητής; έβγλε από τό σάκκο τό κλεπτοφάναρο και τό άναψε καθώς; και δύο κεριά; που τά στήριξε σ'ε δύο φρεστρα. Τό φως; είναι άρκετό, ώστε νά μ'πορηθ'ε νά έργασθ'η κανείς; εκεί.

Όταν ό Βάν Έλσιγγ άφήρησε τό σκεπάσμα; του φρεστρου, εκοιτάξαμ όλοι, ένθ' ό Άρθούρος; έστρεψε σ'ά φίλλο. Είχαμ τό σ'ωμα της; δυστυχισμένης; Λουκίας; με όλην την νεκρικήν; όμορφιά; του. Μιά άπέχθια; κατείχε όλην μου την ψυχή και τό βρομέρο; πνεύμα; που άποκοιούσε; τώρα τό σ'ωμα της; Λουκίας. Είδα και τά μάτια του Άρθούρου; νά γίνονται σκληρά, καθώς; την εκοίταζε. Είπε μάλιστα

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΑ ΚΟΛΛΑ ΤΩΝ ΜΠΕΚΡΗΔΩΝ

Τό είχε ειπεί ο Λιάσκος ο Κοψάς, ο πρώτος του χωριού μπεκρής, και άρνησι καμιά δέν επιδέχεται!

Τήν είχε ολοζώντανη την χάρη της, την νύκτα που κοιμώτανε! Η ίδια ή μελαγχολική Παναγία του εγκαταλελειμένου Μοναστηριού του Αγίου Ιωάννου. Χλωμή, σάν άρρωστη, με τά κατάματα τά μεγάλα μάτια και την γαλάζια της κουκούλα στο κεφάλι. Τόν είχε πλησιάσει και του έδειξε με τά λιανά της δάκτυλα, τά χλωμά κι' αδύνατα σάν κεριά δεκάρικα.

— ... Έκει στην ρίζα της συκιάς, Ήλία. Δέκα σοπιές θά σκάψετε και θά μέ βρήτε. Έχω χρόνια που περιμένο έκει. Η άγρασία του σάσιου κουραφιού της συκιάς με δοξάζει, κεριά μου ή ρίζες του κλαριού και τά πολέματα και τά μαμουδία του με προσκυνάνε. Χρόνια έχω έκει περιμένοντας τόν άνθρωπο τόν καθαρό, γιά να μέ βγάλη...

— Και είσαι Λιάσκο καθαρός έσύ; ο κόσμος κ'άτι θά είσευρε γιά να ρωτή, άλλα δταν ο Θεός τόν λέει, ποιάς δύναται να είσελθη εις τάς βουλάς του Παντοδυνάμου! Τό έλεγε άλλως τε και ο Παπάς; Άνεξερόνηται αί βουλαι του Ύψιστου και θαυμαστά τά έργα του! Άφου ή Παναγία εξέλεγε τόν Λιάσκο, γιά την βγάλη από 'κει, μεγάλο και σεβαστό τó θέλημά της!...

Η παλιά συκιά του χωριού, ένας κορμός άσπρος, σάν φυλιωτό μεγάλο φειδιού κορμί, έγερνε σφραβολαιμισμένη, γεμάτη κόμπους και ζευξικιές, μισόξερη και ξασπρισμένη με κ'άτι κλαδιά γυμνά σάν πεθιμένα κόκκαλα που τά εξέπλυε ή βροχή και τά εξέρανε ο άερας έγερνε σ'ου παληού σπητιού του Φοτομάρα τά στοιχειωμένα χαλάσματα. Τών Τούρκων κατοικιά τó σπιτί μία φορά, μαύρος τών ραγιαδών τάφος και κατηραμένη άνάμνησι σήμερα. Κανένας από τó χωριό δέν τολμούσε να πατήση έκει μέσα σ'ών φαντασμάτων τά ανάκτορα και τών τρελλών τó άκουσμα...

Έκει λοιπόν στη ρίζα της συκιάς της γέρικης και της ξερης εκρύβετο ή Παναγία...

Τήν άλλη ήμέρα που ο ήλιος εξέσταινε τη φύση και άνέβραζε τους χυμούς και έλάμπρυνε την πλάσι, τó χωριό γονατισμένο προσκυνούσε τó άγιο κόνισμα, που τó σοσι τού Παπαράνα έβγαλε.... Παλιά είκόνα και μελαχροινή σάν κατισμένη. Μιά Παναγία μόλις διακρινότανε με τó γερόμο της κεφάλι, άπάνω στο σόμα του παιδιού της.

Όλοι πέσανε σαστισμένοι και προσκυνούσαν.... Μεγάλο θαύμα τó χωριό και εξαιρετική της θεομήτορος ή εύ-

πρός τόν Βάν Έλισγγ; Αυτό εινε τó σόμα της Λουκίας ή κανένας δαίμονας με τη μορφή της;

Φαινόταν σάν επιάλλητης της Λουκίας τó φρικώδες εκείνο σόμα καθώς ήτο ξεπλωμένο μέσα στο φέρετρο, με τά σουβλερά δόντια του, τά αιματοβαμένα του χείλη, που προκαλούσαν ρίγος στο θεατή, όλη εκείνη ή σατανική ύπαρξις που έμοιαζε σά να ειρωνεύοτανε τη γλυκειά αγνότητα της Λουκίας.

Ο Βάν Έλισγγ με τη συνειθισμένη του μεθοδικότητα, άρχισε να παίρνει διάφορα εργαλεία από τó σάκκο του και να τά τοποθετεί μπροστά του. Πήρε μια μικρή λυχνία του λαδιού που την άναψε σέ μια γωνιά του κενταφίου, έπειτα τά χειρουργικά του μαχαίρια και τέλος μια στρογγυλή ξύλινη σφήνα, πάχους τριών δακτύλων και μήκους τριών ποδιών. Τη μια άκρη της σφήνας την έκαψε στην φλόγα της λυχνίας και την έκανε σκληρή και μυτερή. Δίπλα της έβαλε μια σφήρα και άφου έκανε όλες τις προετοιμασίες του, ειπε προς εμάς που περιμέναμε άδημονούντες:

— Πριν άρχίσουμε τó έργο μας, επιτρέπατέ μου να σας πώ τó εξής, τó όποιον εινε συμπέρασμα της πείρας τών αρχαίων κι' όλων εκείνων που μελέτησαν τó φαινόμενο τών ζωνέκρων. Μόλις κανείς γίνη ζώνεκρος, ή άθανασία τόν άκολουθεί σάν κατάρα. Δέν πεθαίνει ποτέ άλλα ζή από γενεά σέ γενεά και πολλαπλασιάζει τά κακά του κόσμου, κάνοντας άπειρα θύματα. Γιατί όσοι πεθαίνουν από τó κέντημα τών ζωνέκρων γίνονται κι' αυτοί ζώνεκροι και κάνουν τó ίδιο με τούς άλλους. Έτσι διαρκώς αυξάνουν οι έπι της γής ζώνεκροι. Φίλε μου Άρθούδος, αν έδινες στη Λουκία τó φλιγμα που σου ζητούσε πριν να πεθάνη ή εκείνο που σου ζητούσε χθές την νύκτα, θά γινόσουν και συ άμα πεθάνεις βρουκόλας και θά ειχες και συ έπ' άπειρον τά θύματά σου. Τó σάδιό της πολυβασανισμένης Λουκίας τώρα μόλις άρχισε. Εύτυχώς κανένα από όσα παιδιά άρπαξε δέν επέθανε ως τώρα' άλλα αν αυτή επιζήση ως βρουκόλας και τά θύματά της θά πολλαπλασιασθούν κι' αυτή δε θά ήσυχάση ποτέ. (Άκολουθεί)

νοια!... Η πομπή έκίνησε. Καμαρωτά ο Λιάσκος την πήγαινε στην εκκλησιά, πρώτος-πρώτος από τó τρομαγμένο πλήθος, που σάν μελίσσι έβούιζε:

— Κύριε έλέησον! Κύριε έλέησον! Κούριε έλέησοσον!!!! Ξαφτισμένες, ή γυναικούλες έβγαίνουν εις της αιάς, κρατούσαι κεραμιά με λιβάνι και άναμένα κάρβουνα. Παρθένες προσκυνούσαν εις τούς δρόμους.

—Θάμα έκανε μεγάλη ή χάρη της! Θάμα! —Θά καθάρισεν τó χωριό ή Μεγαλόχαρη. Τήν άλλη ήμέρα εις την εκκλησία βροχή τά ταξίματα της Παναγίας και του Λιάσκου τó χαρτίλιχη!...

Άρκετες ήμέρες, ή ταβέρνες του χωριού άνεβρόσαν από τόν άντί κτυπο του μεγάλου της εικόνας θαύματος. Ο Λιάσκος «έμπληρωθεί» χρημάτων έβύζαινε κρασί, σάν τó ρουμπίνι κόκκινο, από τó βράδυ ως τó πρωί και από τó πρωί έως τó βράδυ...

Πέρασε καιρός, τó θαύμα άρχισε να λησμονηται, δταν άλλος μπεκρής, ο Μπάσης ο Χαράλαμπος, άνειρεύθηκε νέου άγιου θαμμένου. Τόν άγιον Πολύκαρον, που προστατεύει τά οπαρικά και εύλογά τ' άμπελία. Τó χωριό όλο από φτωχούς κτηματίας συγκελιμενον, συνεταράχθη πάλιν, ο Παπάς έξαναφόρεσε τά πετραχέλια του και ή γυναικούλες άνατρίχλασαν από ένα ρίγος ιερόν... τώρα ή ταβέρνες άντήχσαν από τού Μπάση τού Χαράλαμπου, τά βαθεία Άνατολίτικα τραγούδια:

Ός ποτε άχ, ως ποτε βάχ! —ως ποτε κισαβέτι; —ως ποτε θά μέ τυραννή τó ίδιό σου νέτρι!....

Δέν έπέρασεν ένας μήνας και νέος άγιος στενοχωρηθείς εις τά έγκατα της γής, όπου εκρύπτετο, άπεφάσισε να φανερωθή, εμφανισθείς εις τόν Σμολέντζα. Μόλις ήσυχασε και τó σούσουρο αυτό και ο Λιάσκος άνειρεύθηκε και τέταρτον άγιον. Ήτον καιρός να έλθη και αυτός γιαντι ή συγκομιδή της Παναγίας έστραγγίσθη μέχρι πεντάρας εις τά ταβέρνετα.

Η εύφορία αυτη τών άγιων άρχισε να ένοχλή πλέον τó χωριό. Σχόλια και συζητήσεις έγένοντο. Έπικρούσεις και κατακρίσεις, θεϊκά όργα και εκδικησεις διεβλέποντο, ότε και πέμπτος άνεράνη ή μάλλον δώδεκα άγιοι μαζί, γιαντι οι δώδεκα άπόστολοι ζητούσαν να φτηρώσουν διά μιας από ένα χωράφι που ήσαν σπαρμένον «άπό τού Τούρκου τόν καιρό», καθώς έλεγαν και ο πάλιν εύπνιασθείς θεοπρόβλητος Μπάσης ο Χαράλαμπος...

Έντρομον τó χωριόν προ της ούρανιας αυτης μεταναστεύσεως, έτρεξεν εις τού Τολιά τó χωράφι, όπου οι άγιοι Άπόστολοι έπρόκειν να γοιυν. Σύρουσα τά ραβδιά και τά κατακρινόμενα πόδια της ήρολούθησε τó άλλο πλήθος και ή Ποστόλινα ή Παρεδρίνα, πανέρημος και πέμπτωπος χήρα που ζούσε ζητιανεύοντας στο χωριό! Άλλο από ένα σεσαθρωμένο σπιτάκι, γυμνό και έρημο, που τó άφρηνε άνοιχτό δέν ειχε:

—Ο φτωχός και έρημος κλέφτη δέν φοβάται! Έπ'ήγε λοιπόν και αυή να προσκυνήση τη χάρη τους, συνετριμμένη έζήτησε να άσπασθή την είκόνα που τρέμοντες οι χωρικοί κρατούσαν.

—Όχι! Χριστιανοί. Οι άγιοί μου Άπόστολοι! Τó κόνισμα που πέσει μου κλέψινε από τó φτωχικό μου!

Τó πλήθος συνεταράχθη! —Τήν τρελλή, την παληόγρη, γρουσουζιά θά κινή!

Άλλά ή Ράφτανα της γειτονιάς ή γλώσσα ή μοναδική και ή Μαρινα ή γειτόνισσα τó βεβαίωσαν. Τότε θυμηθηκαν και οι άλλοι πώς ή Παναγία που βρέθηκε πέρσει μεγάλην ειχε όμοιότητα με τó κόνισμα της ρημοκλησίας του άγίου Στεφάνου, που μυστηριωδώς έχάθηκε!

—Ω της άνομίας τών άνόμων και τών άσεβών, έρώναζεν ο παπάς και έζήτησε τούς μπεκρήςδες.

Όλο τó χωριό έξαλλο έζήτησε να βοή τούς μπεκρήςδες που γεινήκαν άφαντοι!...

—Όποιος θέλει να πιη κρασί, να ιδρώση, σ'άρι στένοντας και όχι είκόνας!...

Άλλά οι μπεκρήςδες δέν βροθήκαν πουθενά!...

Άπό τότε στο χωριό ούτε άγιοι, άλλα ούτε και διάβολοι ξαναβήκαν. Ο Λιάσκος, ο Μπάσης, ο Βολιδός και ο Σμολέντζας και τών λοιπών μπεκρήςδων ο χορός, στο χωριό δέν ξαναπαρήκαν!...

Όπως όμως και αν έχει τó πράγμα, οι άγιοι τó έκαμαν τó θαύμα τους. Τό χωριό τó καθάρισαν...

Σταυ. Σταυ.